

EC Granollers: A la tercera, va la vençuda

Isidre T. Gall

Ha precisat que un president vingues de fora, per a demostrar-nos als granollerins que es pot desenvolupar un bon paper esportiu sense necessitat de que el Club precisi d'un home, en privilegiada situació econòmica, per a seguir en peu.

Ha precisat que en la persona d'En Miquel Donnay s'hagi aconseguit obtenir el President que ha sabut escollir l'equip de col·laboradors capacitats per a permetre que el Club es pugui autofinanciar i a la vegada amb perspectives favorables, com és la possibilitat d'ascendir de categoria per a situar-nos a Tercera Divisió.

Diem -A la tercera va la vençuda- perquè, en dues ocasions, ja s'intentà que el Club amb un President pobre amb diners, però ric amb voluntat, intentés el miracle d'autofinanciar-se però, tot fou en va. Que jo sàpiga, en la dècada del 40 el president era en Joaquim Martí i, ara fa dos anys, l'amic Pere Moyano, també passà les peripecies de mantenir-se en peu i foren salvats mercès a descendir solament 2 equips, en lloc de 3, degut a l'èxit del C.F. Reus que passà 2a. Divisió.

Anys enrera, el que signa al peu, ja s'entenia amb escrits publicats en un Setmanari local, respecte de la necessitat de prescindir dels anomenats «Cavalls blancs»; ja s'intentava fer política de cara a potenciar a les Societats Esportives i a fer veure als lectors que un President econòmicament fort, mai disposaria d'una Junta capacitada i disposada al sacrifici per adquirir potenciació sinó de la clàssica Junta del «si senyor», fent honor a la frase de «qui paga mana».

No voldria per aquesta defensa i exposició del perill a que estan exposats la majoria dels Clubs Esportius, quan els manca un President de pes específic -doncs la majoria dels Clubs estan regits escara, per Presidents que abonen el passiu- tingui quelcom en contra dels Presidents haguts i per haver, ans al contrari, penso que, quan no hi han elements disposats a lluitar ferma-manet per aquesta causa des la Directiva del Club, disposant de la preparació cultural necessària per a obtenir un mínim d'èxit

en l'empresa, és imprescindible la presència d'un President o d'un home que garanteixi, sol o bé amb col·laboració, la serietat econòmica de l'Entitat en qüestió.

En aquest aspecte, no tinc prou paraules d'elogi per la tasca duta a terme durant aquests darrers dotze anys en la persona d'en Rossend Puig, que ha fet tot allò impossible per a mantenir-nos, esportivament, dins d'un clima honorós i de serietat.

A ell, i solament a ell, se li deuen les actuals instal·lacions que permeten una estada acceptable de l'aficionat. El sòl, la tribuna, l'entrada, les casetes, tot es construí de nou a principis del 70, durant sa presidència. Ningú ignora les preocupacions en cercar col·laboració entre els demès ex-Presidents per a resistir en aquesta lluita de permanència a Regional Preferent.

Pensem que, com jo, també gaudeix dels èxits totals del nou President i Directiva i de les excel·lents condicions actuals per a millorar la qualitat de l'espectacle esportiu, el que s'obtindrà de aconseguir classificar-nos per a passar a 3a. Divisió.

El que vull remarcar és que l'èxit del primer equip va paral·lel amb la qualitat del pes específic dels components de la Junta Directiva. És impossible que una Junta exenta d'idees, incapaç de promocionar el patrimoni social, i que solament els preocupa la permanència, garantida per uns tercers, en el càrrec, pugui aixecar al Club i assolir una independència econòmica. Sols així es comprèn que, quan un home s'ofereix en promocionar la publicitat, en forma desinteressada, s'el desestimí en forma des-

pectiva, cosa que succeí amb la anterior Directiva de l'Esport Club Granollers, perquè tots desestimaven aquesta gran veritat i que l'actual així ho ha comprès, posant-ho en pràctica i obtenint una molt significativa aportació econòmica per sufragi del passiu de l'Entitat.

No puc entendre, tampoc, que al soci s'el tingui en tan poca estima, que ni es disposi d'un control social per ordre alfabètic, cosa que també es demostrà en l'Assemblea d'elecció de President, cercant l'inscripció d'un membre en la sala de reunió i que no es pogués esbrinar per aquesta causa. Ni tampoc entenc com en la darrera Assemblea General celebrada per a informar a la societat de la marxa del Club, hi hagués tant interès en esclarir petiteses, per part d'ex-membres de la Junta anterior, com: Demanar perquè no feien jugar a En «Manolo» i altres preguntes per l'estil.

Què ens volien aclarar, amb tal comportament? Que tenen gelos pels èxits assolits? Que ells ho farien millor, cosa que no han demostrat? Ja està bé d'aquest coll! Ja és hora de que fem tots una pinya i s'oblidin els actes socials on hi regnen climes de tensió electrizant i pensem tots en ajudar al Club i no en esperar el fracàs dels successors, cosa que s'entreveia en el comportament, criticable, d'alguns dels interventors en el punt de l'Acte «Precs i Preguntes».

Però, malgrat això, sempre hi haurà quins en el pes de la balança, tindrà més força el pes de l'amor propi, que el pes d'amor al club. Els humans som així.

Economia
Seguretat
Rapidesa

Pneumàtics
DALMAU
Carrer PONENT, 63-65 - Apartat 214
Telèfon (93) 870 75 63
GRANOLLERS (Barcelona)